

Мартин Дамянов

Лифт

– Ай! – каза той на глас.

Тази дума не може да се преведе и може би е само звук, например като онзи, който човек неволно издава, когато усети пирон да минава през ръката му и да се забива в дървото.

Ърнест Хемингвей – Из „Старецът и морето“

Виктор Илман бързаше за ада. Офисът на шефа се намираще на последния етаж и ако той държеше на работата си повече от чаша разредено кафе, трябваше да го поздрави преди девет часа. Виктор погледна часовникът си с надежда – беше девет без една. „А уж си ми приятел!“ – помисли си с горчивина той и стъпи върху уличното платно. Когато Виктор усети гладкият асфалт под обувките си, в ушите му избухна взрив, който съперничеше на хора на Бостънските ранобудници. Последваха мигове на лоши предчувствия и заслепяваща светлина за която той обвини нахалното слънце.

„Ако и това не е патологичен детерминиращ механизъм, резултат от преумората, то значи действително полудявам.“ – си каза ведро Виктор.

Тогава видя колата – беше старичък студейбекър, с огъната предна броня и съмнителен цвят. Беше спряла на сантиметър от чисто новото му сако. Шофьорът явно споделяше възгледите му за лудостта, защото превъзбудата му беше предизвикала интерес в дузина зяпачи. Повечето от тях стояха като вцепенени, все едно раздаваха безплатни покани за вампирско сафари.

– Хей! – извика Виктор. – нали не искаш да разпилееш куфарчето ми?

„Знаеш ли колко нощи не съм спал, докато го напълня с информация?“

Внезапно той се почувства като главния герой в постановката „Грях и съмнение“, в която Юда Искариотски е осъден да яхне разярен носорог. „Откъде се вземат тези библейски мотиви в ума ми?“ – зачуди се Виктор, след което кръстейки се безумно си припомни целта на своята сутрешна разходка. „Дано шефът е в настроение.“ – помисли си той със слаба надежда и се намъкна в сградата. На път за асансьора бе пресрещнат от развълнувана тълпа, която едва не го върна отново на улицата. Той застана плътно до една от колоните и зачака да премине бурното шествие.

„Ама, какво им става на тия?“ – не спираше да се чуди Виктор, като съевременно плуваше във видение, в което шефът му сочеше с показалец прясно тапицирана и широко отворена врата. Някой го потупа по рамото.

– Илман? – усмихна се непознатият. – Виктор Илман?

– Същият. – каза Виктор, гледайки светлинното табло на асансьора и проклинайки всички цифри над десет. – Много бързаш.

– На последния етаж май е доста напечено, а?

Виктор погледна непознатият със съмнение.

– Аз съм Меф от отдел базово програмиране. Приятно ми е. – продължи той.

„Що за име е това?“ – помисли си Вик и пое отегчено ръката му. Потрепери. „Ама, че е студен – тия от базовото наистина са кръгла нула.“

Вратите се отвориха.

– За кой етаж? – попита Виктор.

– За който пътуваш и ти. – отвърна Меф и му намигна.

„Ама че странен тип“ – Виктор усети началния тласък на асансьора като леко поподръпване в слабините. „Ама ние пропадаме!“ – ужаси се той.

Ръката на Меф направи ловко движение пред лицето на Виктор и замъгли погледа му. Беше като да обереш паяжината в ъгъла. Виктор премигна.

– Чух, че при вас има проблеми. – усмихна се Меф.

– Ами да. – каза Вик, учудвайки се на доста странното си желание да говори. Сякаш се намирал пред аудитория от млади жени. – Имаме проблем в SSL¹-алгоритъма. Тъпото правителство иска да подслушва всичко и всеки, а още не е разбрало, че има грешка в собствения си кодиращ механизъм. Все едно да дадеш на вълка ключът от обора. – изкиска се невъздържано той.

– А, може би правителството е направило доброволно този ход, за да излови нелоялните фирми. – отвърна меко Меф.

Вик стреснато го погледна в очите. И попадна.

– Не трябваше ли да сме вече на последния? – попита той.

Меф се усмихваше едва доловимо. Виктор усещаше странната мизансцена, която се лееше от него – на много скъп парфюм и на още нещо, което проваляше всичко – като мухалът обсебил белия хляб за закуска. „Като недоловимият бълг² в дългата и сложна програма.“

– Ама, че жегга. – каза той и разхлаби вратовръзката на врата си.

Меф кимна. Той стоеше все така невъзмутим в скъпият си костюм като от време на време поглеждаше златният Ролекс на китката си. И се усмихваше.

– Вие от базовото май нямате много работа покрай изборите. – каза Виктор, изпитвайки необходимост да говори, както може да се изпитва

---

1. SSL – Security Socket Level

2. бълг – грешка в програмния код.

такава за минута живот от осъден на смърт. Ама, че глупости дрънкаше. Но, ако не го стореше щеше да стане лошо. Чувстваше го.

– Все още не си ми казал, каквото искам да чуя. – каза Меф.

– Моля? – опули се Виктор.

– Още не си готов. – промърмори Меф и само фокусник би могъл да проследи похода на ръката му. Виктор падна като подкосен. И заспа.

– Сънувай! – каза Меф. И изчезна.

* * *

– Господи! – промърмори Виктор и разтърка очи.

„Да, нека назовем името божие!“ – отвърнаха му невидими гласове.

– Къде съм? – зачуди се той.

Що за сън беше това? Огледа се – гладки облицовани в махагон стени, а върху тях позлатени дръжки. Лежеше върху мекия килим, върху който бе пропътувал толкова много етажи. Етажи?! Толкова много приличаше на съня му, че трябваше да се ошипе за да се увери, че не сънува.

„Още ли се движим нагоре?“ – сепна се Виктор и студена пот обля челото му. „А, къде е... Меф?“

Една малка капка се търкулна по бялото му лице, отдаде дължимото на брадата му, оставяйки тънка мокра ивица след себе си и се понесе бързо надолу – към вечността. Ставаше непоносимо горещо.

„Да, още пътуваме.“ – отвърна му невидим глас. „Докато не признаеш...“

– Какво? – изкрещя Виктор, усещайки как лудостта бавно пъпли по мозъка му. – Какво да призная, о господи... – той зариде и усети как цялата му мъка потъна в шепите му като нежна роса, потъна, завъртя се във водовъртежа на времето и отново се върна там, по-жизнена от всякога.

– Какво става с мен? – попита през сълзи Виктор, знаейки, че няма кой да му отговори на този въпрос, освен... Той самият.

Споменът за съня му го преследваше, като недоловима сянка в нощта, но Виктор отчаяно отказваше да признае, че той съществува, защото това означаваше, че всичко наистина се случваше с него – тук и сега.

Страхът се разпукваше във Виктор както красивата роза окъпана в хладна роса, но какъв страх беше това! Дебнеше го от всеки ъгъл на неговото подсъзнание, шепнеше му, водеше го към неизследвани полета, обгръщаше го в Тръни! О, той беше сънувал този сън. Много пъти –

горящ асансьор устремен към небитието. Като жива ракета, нажежена от страстта за живот, готова да се пръсне на хиляди парчета и да обсипе с живота си семе, какво? Светът? Може би. Животът не можеше да се сравнява с нищо освен... със смъртта? Разбира се. Беше толкова просто. Като едно последно пътуване.

ЗАКЪДЕ?

Знаеше какво означава този сън – незадоволени сексуални желания. Беше посещавал няколко сеанса при психоаналитик, преди да осъзнае, че той не може да му помогне. Поривът за живот в него бе по-голям, отколкото Никол можеше да удовлетвори. Тя дори бе престанала да го възбужда.

Вече знаеше къде отива. Надолу.

– Мефистофееел! – изкрещя той. – Луцифер, Нагаш. Господен предател...

– Да? – отвърна Меф съвсем тихо. – Готов ли си да признаеш?

– Какво? – не спираше да риде Виктор.

– Разочаровах ме. – каза Меф. – Мислех те за по-умен. – той разтърка чело.

Виктор видя тази длан – под белоснежната риза и скъпите ръкавेलи. Тя беше гладка като китайски порцелан. По нея нямаше никакви линии. Нищо, за което човек може да се гордее или срамува. Нямаше линия на живота – беше бял лист, върху който не е имало и няма да има никакво послание. Дори мъртво родените бебета са били живи, макар и в един безкрайно малък миг. Но, Виктор знаеше, че разликата е огромна. Това същество, никога не беше вкусило от живота. Странно, но Виктор го съжали.

– Е, сега ще признаеш ли? – попита Меф.

Асансьорът продължаваше бесният си ход надолу.

„Долу има страдание“ – сепна се Виктор.

Горещината беше непоносима и той бе принуден да свали панталоните и ризата си. Меф стоеше все така невъзмутим в скъпия си костюм.

– Докога ще пътуваме? – попита с пресъхнал глас Виктор.

– Докато не признаеш. – каза благо Меф. – Този асансьор пътува вечно и колкото по-надолу отива мъките и страданието се увеличават. Жегата също.

„Базово програмиране“ – усмихна се Виктор, макар и вяло. Спомни си ледената ръка, с която се здрависа на партера. „Този тип няма никакви чувства. За него е все едно дали ще се къпе в лава или течен азот.“

– Е, Вик, готов ли си или ти трябва още време?

– Готов съм. – Виктор облиза пресъхналите си устни.

Беше му адски трудно да признае. Никога не го беше правил. Дори и пред себе си. Но, сега беше време. И той го направи.

– Убих, я! Да, точно така. Убих Никол. – крещеше той опиянен от собственото си откровение. Нямаше представа, колко добре щеше да се почувства иначе щеше да го стори много по-рано. – Аз убих Никол, жена ми.

Асансьорът незабавно забави ход. Вратите се отвориха и сториха път за гъстият дим и тежката смрад. Виктор стъпи върху тънката метална платформа, следвайки стрелката. Под него блъбукаше ужасът, знаеше го, но не му пукаше. Вече беше свободен – беше се освободил от греха си.

Оставаше му да го изкупи.

Горе, пред един очукан студейкър лежеше тялото на Виктор Илман – безпомощно и безжизнено. Около него сновеше шофьорът на студейкъра.

– Не съм го убил аз! Хора, вие видяхте – той изкочи изневиделица...

КРАЙ

© Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1329>]